

๑๕๗

พณมเทียน

2

สากาวเดือน

สู่ฝัน - ปลายผ่น

พลายเวชขับรถวนเวียนในถนนย่านศูนย์การค้าโดยปราศจากจุดหมายแน่นอนอยู่สองสามรอบอย่างอึดอึดใจพยายามจะโชวีให้สายตารอบด้านหันมาเห็นสาวน้อยแสนสวยที่นั่งเคียงคู่อยู่กับเขาด้วยนิสัยของเด็กหนุ่มซีไอ

โดยคิดว่าอย่างน้อยที่สุดก็คงจะต้องมีเพื่อนของเขาสักสองสามคนหันมาเห็นว่าใครคงคู่อยู่กับเขาในขณะนี้ แล้วข่าวมันก็จะลือกันแซ่ดไปในบรรดาเด็กหนุ่มทั้งหลาย และนั่นคือชัยชนะขั้นแรกของเขาที่จะโอ้อวดกับกลุ่มเพื่อนฝูงได้อย่างเต็มภาคภูมิ

เจ้าพวกที่อวดตัวทำเฟื่องทั้งหลายคงจะตะลึงที่เห็น 'วินัสแห่งมิโล' ของโรงเรียนเซนต์เฮเลนเคียงอยู่กับเราในรถ นี่มีใครมั่งที่จะได้โอกาสอย่างนี้!

เด็กหนุ่มคิดกระหึ่มอยู่ในใจ ขับไปพลางก็ชำเลื่องดูใบหน้าของคนที่นั่งอยู่ใกล้ๆ ไปพลาง เขาพูดคุยกับหล่อนอยู่

ตลอดเวลา แต่ไม่เคยเฉลียวคิดว่าตนเป็นฝ่ายพูดอยู่กับคนเดียว
สกาเวเดือนเงียบเฉย เหมือนลอยเหมือนตกอยู่ในห้วงภวังค์

เด็กสาวมารู้สึกตัวเมื่อปลายเวศหักมัลลย์ทำท่าจะเลี้ยว
เข้าไปในบริเวณสวนลุ่มๆ

“เดี๋ยวก่อน คุณก้อย คุณจะไปไหนนะ”

“หาอะไรดื่มหน่อยดีไหมครับ”

สกาเวเดือนลืมนตาโต สันตึระชะโดยเร็ว พูดเร็วปรือ
เจียบขาด

“ไม่เอา! ไม่เอา! ไปที่อื่นเถอะ”

“อ้าว ทำไมล่ะครับ?”

ปลายเวศหน้าตื่น หันมาถามอย่างไม่รู้เรื่อง

“ฉันไม่อยากเข้าไปในนั้น”

หางเสียงของหล่อนสั้นน้อยๆ เพื่อนหนุ่มไม่สามารถจะ
ยับความผิดปรกตินี้ได้ ความที่ต้องการจะเอาใจทำให้เขา

หักมาลัยรถผ่านเลยไปทันที และไม่กล้าซักถามอะไรอีก
นอกจากจะพูดปนหัวเราะเปรยๆ

“ผมนี่กว่าจะไปหาอะไรดื่มที่บาร์สนามกอล์ฟ เราอาจนึก
สนุกตีกอล์ฟกันก็ได้ ยังมีเวลาอีกตั้งแยะ”

“สนามกอล์ฟ?” เด็กสาวร้องลั่นอยู่ในใจ กัดริมฝีปากแน่น
... ‘นั่นแหละยิ่งร้ายที่เดียว เข้าไปสิ จะได้ไปเจอใครคนหนึ่ง
เข้าให้ที่นั่น ใครคนที่หลอกเด็กให้ต้องมาเปลี่ยนน้ำใจอยู่ด้วยเป็น
เวลาติดต่อกันถึงสามปีเต็มๆ ... ไม่อยากให้เห็นหน้าอีกแล้ว
คุณปฏิบัตินิดอะไรยังงั้นก็ไม่รู้ ก็เพราะใครคนนั้นนะซิ ฉันถึงได้
ยอมมากับเธอ... ยังจะอุตส่าห์พาฉันไปเจอเขาเข้าให้อีก...’

“ไปหามะพร้าวแช่น้ำแข็งกินดีกว่า”

หล่อนบอก

“ก๊อดไอเดี่ย! เขาเรือพายเล่นกันด้วยไหมครับ เรามีเวลา
อีกตั้งสองชั่วโมงก่อนค่ำ”

“อะไรก็ได้ ขอให้ไปให้พ้นจากที่นี่เร็วๆ เท่านั้น”

“คุณต่ายจะขับไหมครับ”

“ไม่หรอก คุณขับไปเถอะ”

พลายเวศเปลี่ยนเป็นเกียร์สูง นารถพุ่งลวไปอย่างรวดเร็ว
ผิวปากเพลง ‘มารีอา’ อย่างครึ้มอกครึ้มใจ ช้าเลื่องยืม ๆ อยู่ที่
ใบหน้าของเด็กสาวตลอดเวลา อีกฝ่ายหนึ่งนั่งหักนิ้วตนเองเฉย
ดวงหน้าขาวซีด

ตะวันลอยต่ำลงมาอีก สาดแสงเรื่อ ๆ ลงมาจับสนามกอล์ฟ
เล็ก กำลังพลุกพล่านไปด้วยหนุ่มสาว สราวุธขอตัวแยกผละไป
แล้ว แต่ทรงกลดยังคงนั่งจมอยู่ที่เก้าอี้ บิลค่าบรันตียัดเต็มอยู่ใน
กระบอกพลาสติกตรงหน้า สายตาของเขาเหม่อจับอยู่ที่น้ำ
ในสระกว้างที่กำลังสะท้อนรัศมีเล่นกับแสงตะวันชิงพลบ

รถยนต์เปิดหลังคาสี่ตะกั่วตัดค่อย ๆ คลานเข้ามาจอด
เทียบบริเวณลานกว้างหน้าบาร์ หนุ่มสาวคู่หนึ่งคลอเคลียกันลง
มาและเดินมาเลือกโต๊ะชุดหนึ่งริมสระ ห่างจากที่เขานั่งอยู่
ออกไปสองสามช่วงโต๊ะ ทรงกลดขยับตัวหันมาโดยไม่ตั้งใจ
สายตาเขาก็พบกับร่างของคนคู่ นั้นพอดี

เพ็ญลักษณ์ ราชไมตรี กับคู่หมั้นหนุ่มอิสเรสนั่นเอง

เขายื้มออกมานิดหนึ่ง มองนิ่ง ๆ จับอยู่คู่ นั้น ทั้งสอง
หัวเราะต่อกระซิกกันอย่างมีความสุข และดูเหมือนจะยังไม่ทัน
เห็นเขาในขณะนั้น

ทรงกลดถอนหายใจเบา ๆ เรียกบ๊วยมาเก็บเงิน แล้วลุก
ขึ้นเดินเลี้ยวจะตรงไปที่รถ มันจำเป็นเหลือเกินที่ทิศทางไปของ
เขา มันจะต้องผ่านเจียดใกล้โต๊ะของคู่หมั้นทั้งสอง อิสเรสเป็น
คนเหลียวมาพบก่อน ร้องทักขึ้นตื้น ๆ

“อ้าว คุณทรงกลด!”

เพ็ญลักษณ์ก็เหลียวมาในบัดนั้น พร้อมกับร้องทัก
เสียงใส

หมดทางที่เขาจะเลี้ยวหลบไปได้ ชายหนุ่มลอบถอนใจ
อีกครั้ง หัวเราะทักทายคู่หมั้นทั้งสองตามธรรมเนียมของคนที่
คุ้นเคยกัน

อิสเรสลุกขึ้นจับมือเขาไว้ จู๋รั้งเข้ามาให้ร่วมโต๊ะ ไม่ว่า
เขาจะขอตัวปฏิเสธเช่นไร

“คุยกันสักครู่เถิดครับ ไม่ได้พบกันนานแล้ว”

อิสเรสปุดปนหัวเราะ สีหน้าเบิกบานแจ่มใส

“มานานแล้วหรือคะ คุณกลด?”

เพ็ญลักษณ์ถามยิ้มๆ ตาดำเป็นมันล้น จับนั่งอยู่ที่เขา
เหมือนพยายามจะค้นหาอะไรสักอย่าง

“ครับ นั่งอยู่สักชั่วโมงเห็นจะได้”

“คนเดียว?”

“ครับ”

อิสเรสหัวเราะดังลั่น

“แปลกจริง ตอนที่เราเข้ามาไม่ทันจะสังเกตเห็น เห็น
ตอนที่คุณเดินจะออกไปนี่แหละ นั่งผินอะไรอยู่หรือคุณกลด?”

“ก็ผินไปตามประสาคนแพ้อย่างผม”

อิสเรสคงหัวเราะชอบใจอยู่เช่นนั้น แต่เพ็ญลักษณ์ลอบ
ชำเลืองค่อนให้โดยไม่ให้คู่หมั้นเห็น

“ดื่มหน่อยไหม?”

“ไม่ละ ผมดื่มมากพอแล้ว ไปไหนกันมานี่?”

ประโยคหลังเขาถามเรื่อยเปื่อย ยืนเกาะอยู่ที่พนักเก้าอี้ตัวหนึ่งโดยไม่ยอมนั่ง

“ออกมาจากโรงหนังเลยเกร์มาหาอะไรดื่มที่นี่ เดี่ยวว่าจะเล่นกอล์ฟด้วย เล่นด้วยกันไหมล่ะ?”

อิสเรสเป็นคนชวน ทรงกลดสายศีรษะช้าๆ

“ขอตัว เชิญตามสบายเถิดครับ”

“อย่าไปคะยั้นคะยอแกเลยคะ อิส คุณกลดคงจะนั่งฝันอะไรอยู่คนเดียวมานานมากแล้ว และก็คงเบื่อเต็มที อยากจะไป” เพ็ญลักษณ์ขัดมา

“ถ้าฉันช่วยนั่งเป็นเพื่อนคู่หมั้นผมสักจิตใจเถอะ ผมจะเข้าห้องน้ำสักหน่อย”

“ตกลง!”

เขาพยักหน้าง่าย ๆ ทრุดตัวลงนั่ง ควักบุหรี่ออกมาคาบ ในขณะที่อิสเรสเดินตรงเข้าไปในห้องน้ำประจำบาร์ ตาของเขา

และหล่อนมองสบกันนิ่ง เพื่ณูลักษณะมองบุหรืที่ยังคาบค้ำงอยู่ในปากเขา แล้วยิ้มนิดๆ

“ขอโทษนะคะ ที่ไม่มีโอกาสจูดบุหรืให้อีกแล้ว”

ทรงกลดหัวเราะ

“ไม่เป็นไรครับ คนอาภัพอับวาสนาอย่างผม เห็นจะต้องช่วยตัวเองในเรื่องนี้ไปจนตายนั่นแหละ”

ว่าแล้วเขาก็ควักไลท์เตอร์ออกมาจูด

“สบายดีหรือคะ ไม่ได้เจอะกันนาน”

“ก็เรื่อยๆ คุณเล็กคงมีความสุขดีนะครับ”

“ค่ะ”

“เมื่อไหร่จะแต่ง?”

“จะส่งบัตรเชิญไปให้ในเร็ววันนี้แหละค่ะ”

“เกลอเก่าของผมเป็นยังไงบ้างครับ?”

เขาถามเรื่อยๆ เป่าบุหรืเป็นทางยาว เพื่ณูลักษณะขมวดคิ้ว

“เอ๊ะ เกล่อเก่า? หมายถึงใครกันคะ?”

“เพื่อนตกปลากัดซื้อปลาเข็มของผมในสมัยก่อนนี้นะซิ”

หญิงสาวหัวเราะออกมาดังๆ

“อ้อ ยายกระต่ายนะหรือคะ เอ๊ะ! ไม่น่าจะมาถามเลย
ก็ต้องคบหาสมาคมกันอยู่เหมือนเดิมไม่ใช่หรือคะ”

“ตั้งแต่วันที่คุณเลิกหมั้น กระต่ายดูเหมือนจะถอนทูต
สัมพันธ์ไมตรีไปจากผมเสียแล้ว ไม่เคยโผล่มาให้เห็นเลย”

“เอ๊ะ!”

“โทรศัพท์เรียกไปที่ครั้งๆ ไม่เคยยอมรับ ให้เด็กไปตามก็
ไม่ยอมมาพบ คุณเลิกหรือว่าใครสั่งห้ามไม่ให้กระต่ายคบกับผม
เสียแล้วกระมัง”

เพ็ญลักษณ์กะพริบตาแงๆ หน้าตื่น

“ตายจริง อะไรกันคะ เล็กไม่รู้เรื่องเลย ไม่ได้ห้ามไม่ให้
กระต่ายคบกับคุณสักหน่อย แล้วก็ไม่มีใครห้ามด้วย ทำไม
กระต่ายไม่ได้พบคุณกลดอีกเลยหรือคะ?”

“ไม่พบ ไม่ส่งข่าวอะไรทั้งนั้น ผมยังสงสัยอยู่เลยว่าแก
เคื่องผมเรื่องอะไร หรือว่ามีใครห้ามแกไว้”

“เหรอะคะ!”

หล่อนร้องออกมาดังๆ อย่างประหลาดใจ

“แปลกจริง ไม่ได้มีใครห้ามปรามเลย นี่เล็กก็เพิ่งรู้ว่าคุณ
กับยายตายไม่ได้เจอกันอีกเลย ยังนึกเลยว่าคงจะพบปะกันอยู่
เสมอเหมือนกันอย่างเคย แล้วก็ไม่ได้เห็นแกพูดอะไรถึงคุณนี่คะ
มีเรื่องอะไรกันหรือเปล่า?”

“ผมก็อยากจะถามแกดูเหมือนกันว่ามีเรื่องอะไร แต่ไม่มี
โอกาสเจอเลย แม้แต่ทางโทรศัพท์ ว่าแต่ตายปรกติดีหรือครับ”

“ก็...แกก็สบายดีเป็นปรกติทุกอย่างนี่คะ”

“อือ...”

เขาควางในลำคอ หัวเราะเบาๆ

“บอกแกด้วยนะครับว่า ‘นายเท็ง’ เกล่อเก่ายังระลึกถึงแก
อยู่เสมอ มีข้อข้องใจหรือขุนเคื่องเรื่องอะไรก็บอกให้รู้กันบ้าง

อยู่ๆ หายป้อมไปเฉยๆ นั่นแหละ มีหน้าซำยังทำท่าปิดพรมแดน
ถอนทูตสัมพันธ์ไมตรีออกหมด เรื่องมันเกิดขึ้นตั้งแต่คุณเล็ก
หมั่นนั้นแหละ ไอ้ผมก็คิดว่าคุณเล็กห้ามแก่ไว้”

“เปล่าค่ะ ไม่เคยเลย เรื่องอะไรเล็กจะต้องห้ามตายไม่ให้
คบกับคุณ เอาเถิดค่ะ จะลองถามแกดู นี่เล็กก็เพิ่งรู้จากคุณบอก
เหมือนกัน”

เพ็ญลักษณ์พูดโดยเร็ว น้ำเสียงจริงจัง รู้สึกว่าหล่อนจะ
ประหลาดใจอยู่ไม่น้อยเหมือนกันที่ได้ทราบข่าวจากการบอกเล่า
ของเขา

“อ้อ! อิศเรสกลับมาแล้ว ผมเห็นจะต้องลาที”

“เชิญค่ะ”

เขายืมให้เพ็ญลักษณ์อีกครั้ง พร้อมกับโบกมือกับอิสเรส
แล้วก็ตรงไปที่รถ ขับผละออกจากที่นั่นไป

เช้าของวันเสาร์สุดสัปดาห์นี้ กลุ่มหลาน ๆ ของ ‘ราชไมตรี’ ดูเหมือนจะมาชุมนุมกันครบภายในห้องโถงกลางทั้งหลานปู่และหลานตา สีนีผู้เป็นอาสาวคนรองออกหมายเกณฑ์เรียกพวกนี้มาตั้งแต่เย็นวันศุกร์

“ใครว่างวันเสาร์นี้มาช่วยกันเขียนบัตรเชิญงานของเล็ก เขาหน้อย ต้องระดมกันเป็นการใหญ่ แยกตั้งหลายพัน ประเดี้ยวส่งไม่ทัน”

นั่นเป็นคำสั่งถึงขอร้อง

และก็ไม่มีใครหลีกเลี่ยง โดยเฉพาะพวกที่เป็นหลานผู้หญิง ส่วนพวกหลานชายทั้งหลายดูจะมีอนิลเพียงคนเดียวที่มาร่วมเขียนจำหน่ายบัตรเชิญงานแต่งงานอยู่กับบรรดาน้องสาวทั้งหลายด้วย นอกนั้นอ้างว่าลายมือไม่งาม ขอรับหน้าที่เป็นผู้ตระเวนแจกภายหลัง แต่ก็มาร่วมชุมนุมคุยกระเช้าเข้าเฝ้าด้วยกันอยู่ด้วยชนิดอ่อนหนาฝากัง มีหน้าซำยังมีเพื่อน ๆ สนิทของแต่ละคน มาสมทบอีกด้วย กลายเป็นปาร์ตี้ย่อย ๆ หรือมิฉะนั้นก็งาน

‘ลงแขก’ ครั้งใหญ่ ทำงานกันไปพลางเป็นที่ครึกครื้นสนุกสนาน โดยมีปัทมาเป็นผู้จัดหาอาหารมาเลี้ยงพวกนั้น

สกาเวเดือนไปเป็นลูกมือจ่ายของให้กับสินีตั้งแต่เช้ากว่าจะกลับเข้มาร่วมกับพวกนั้นก็บ่ายกว่า พอห้องสาวคนเล็กโผล่เข้าไป ทั้งหมดก็หันมามองเป็นตาเดียว

“เฮ้! ว่ายังไ้จะ แม่เจ้าประคุณกระต่าย พวกเรานั่งเขียนกันมือแทบหัก หลบหน้าไปอยู่ที่ไหนเสีย เพิ่งจะโผล่โผล่มาเดี๋ยวนีเอง”

บรรดาพี่สาวทั้งหลายร้องถามมาเป็นเสียงเดียวกัน

“ไปจ่ายของกับอาณี เพิ่งกลับมาเดี๋ยวนีเอง”

น้องสาวตอบเรียบๆ สีหน้าสงบ มองดูทุกคนเหมือนจะถามว่าจะให้ตนรับใช้อะไรบ้าง พวกที่เขียนบัตรทั้งหมดในขณะนี้นั่งกันเป็นแถวอยู่ที่โต๊ะยาวใหญ่กลางห้อง มีลักษณะเหมือนเป็นโต๊ะประชุม รายชื่อแขกเชิญถูกแยกแจกจ่ายกันออกไปคนละส่วน มีทั้งบัตรใหญ่สำหรับเชิญรดน้ำ และบัตรเล็กเชิญรับประทานอาหาร รวมทั้งของวางกองพะเนินเทินทึกอยู่เบื้องหน้าของแต่ละคน ส่วนพวกที่ไม่ได้ทำงานก็กระจายกัน

ตามโซฟามุมห้อง และเก้าอี้ชุดต่างๆ เกะกะไม่เป็นระเบียบตาม
อธยาตย์ คอยทำหน้าที่แจกน้ำแจกขนมพวกที่ทำงาน

อนิลไม่ได้รวมกลุ่มอยู่กับพวกที่โต๊ะใหญ่ แต่อาศัยนั่งอยู่
บนหลังตู้ปึกอ๊ป เห็นน้องสาวคนเล็กยืนแก้มๆ กังๆ อยู่ก็กวักมือ
เรียก

“มานี่แน่นะ ต่าย เราแผนกลายเมืองามเหมือนกันไม่ใช่
หรือ แบ่งเอาไปสักร้อยแผ่นซิ”

ว่าแล้วพี่ชายก็หยิบซองบัตรและบัญชีรายชื่อแจก
ส่วนหนึ่งส่งให้พร้อมกำชับ

“บัตรเชิญรูดน้ำตัวบรรจงนะ บัตรกินเลี้ยงหัดหน่อยก็ได้
อย่าเขียนให้ผิดล่ะ หัดๆ ไว้เป็นประโยชน์มากเหมือนกัน
อีกหน่อยไม่มีอะไรจะทำ จะได้ไปรับจ้างเขาเขียนฎีกาวัด”

หลายคนหัวเราะกันครืน เพราะการพูดแบบหน้าตาเฉย
ของอนิล วิชาวัตซึ่งเดินเอียงเต๋เข้ามาหาสกาเวื่อนตั้งแต่แรก
เห็นเด็กสาวก้าวเข้ามาในห้อง ร้องออกมาว่า

“ว้า! ตาขรัวนี้ โบราณซะจริง ฎีกาวัดนะ เขาใช้พิมพ์กัน มาตั้งศตวรรษแล้ว ก่อนแกเกิดเสียอีก เขาไม่ได้ใช้เขียน สักหน่อย มันพูดยังกะคนสมัยร้อยปีก่อน พูดออกมาด้าย...ฮิโระ”

อนิลหันมาทำตาเขียว ตวาดเบาๆ

“เฉยๆ เกอะเจ้าตัว ฎีกาชั้นดีที่ทำให้ผู้รับแจกเกิดศรัทธา เขายังต้องใช้ลายมือเขียนกันอยู่โวย นี่แหละ เขาว่าโง่แล้วยัง อวดฉลาด”

“ถึงว่าสิ มือไม่พายยังเอาตีนราน้ำ”

สรวุทธสอดมาพร้อมกับลูกจากโซฟาริมห้อง ตรงเข้ามา ขนาบข้างน้องสาวคนเล็กของราชไมตรีอีกทางด้านหนึ่ง ยิ้มให้

“อนิลให้มาตั้งร้อยไม่ใช่หรอครับ มา! แบ่งให้ผมสัก ห้าสิบ”

“ชะ!”

วิษุวัตขัดโพล่งออกมาอย่างไม่ยอมแพ้เหลียว

“ที่มิรันตีवानให้แบ่งเอาไปช่วยเขียน ปฏิเสธเขาไป
หยกๆ ว่าลายมือไม่ดี รับอาสาจะเป็นคนตระเวนแจก มาเดี๋ยวนี้
พืดยากจะเขียนขึ้นมาแล้ว ยังไงกันไว้ย วุฑ? คุณตายให้ผม
ช่วยดีกว่า เจ้าวุฑลายมือมันไม่ดีหรอกครับ ยิ่งกว่าไก่เขี่ยอีก
คัดไทยได้ศูนย์”

มิรันตีได้ยีนแว่วๆ เเงหน้าขึ้นทันที ร้องถามมาว่า

“ทำไม? เกิดจะมีคนอาสาสมัครเขียนบัตรเพิ่มขึ้นแล้ว
หรือ ไหนขอดูหน้าหน่อยซิ?”

สกาเวื่อนตัดบทโดยไม่พูดอะไรกับใครอีกเลยแม้แต่คำ
เดียว หอบบัตรเดินไปยึดที่ไซด์บอร์ดริมห้อง ลากเก้าอี้ตัวหนึ่ง
มานั่ง ก้มหน้าก้มตาทำงาน ปล่อยให้สราวุธและวิษุวัตผู้ซึ่งไหว-
ซึ่งพริบก้นมาตลอดเวลา ยืนเกาหัวแกรกๆ มองหน้าเขม่น
กันเอง

ใครจะพูดคุยกันเช่นไรหล่อนไม่สนใจ นั่งพิจารณาดู
ข้อความในบัตรเชิญนั้น ตกอยู่ในห้วงภวังค์ไปขณะหนึ่ง แยก
ตัวเองออกจากสภาพอันกำลังครึกครื้นอันหนาฟุ้งนั้นเหมือน
อยู่คนเดียว ราพึงใจลอย...

ยังจำได้...เมื่อนี้ไม่นานมานี้ นัก ตัวเองเคยเขียนข้อความ
ของบัตรชนิดนี้เล่นในสมุดฉีก ข้อความมันเหมือนกันกับที่หล่อน
เห็นอยู่ในขณะนี้ทุกอย่าง ผิดกันแต่เพียงว่าแทนที่จะเป็น
เพ็ญลักษณ์ - อิศเรศ อย่างที่เห็นปรากฏอยู่ในบัตรพิมพ์ตัวของ
เช่นเดียวกันนี้ หล่อนเขียน เพ็ญลักษณ์ - ทรงกลด และก็หวังเสีย
นักหนาที่จะเห็นเช่นนี้

ทำไมหนอทุกสิ่งทุกอย่างมันจึงผิดหวังไปหมด

คิดแล้วน้ำตาคลอ...เจ็บใจ! เสียใจ!...น้อยใจ!...คนอะไร
เห็นว่าเป็นเด็ก หลอกได้หลอกเอา เสียแรงเอาใจเข้าทุ่มเทให้
ทั้งหมด

พยายามขจัดทุกสิ่งทุกอย่างอันขุ่นข้องหมองหมองให้สิ้น
ไปจากอารมณ์ ลืมมันเสีย...ต่อไปนี้จะไม่คิดละ...

แล้วก็เริ่มต้นเขียนจำหน้าซองตามรายชื่อของแขกเชิญ

กลุ่มพี่สาวโตะใหญ่ทางด้านหลังพูดคุ้ยหัวเราะต่อกระซิก
กันคึกคัก ว่าจะไม่ฟังแล้ว แต่ก็ไต่ยืนอยู่ดีเพราะมันใกล้ๆ อยู่
แค่นี้เอง

“ในที่สุดน้ำเล้กของเรา ก็เกมลงไปแล้วกับคุณอิส
ยอดชายนายคุณฐิบัณฑิตทรงกลดจะไปลงเอยเอาอีท่าไหน”

นั้นดูเหมือนจะเป็นเสียงเปรยของไกรล

“เห็นจะเดินครวญเพลง ‘วัน โบรกเคนฮาร์ต ฟอร์เซล’
ไปพลางๆ ก่อนกระมัง”

สีวิกาพูดปนหัวเราะ

“ฉันไม่เห็นเขาอาหารร้อใจอะไรนี่...”

กนกกาญจน์ผู้เป็นอาจารย์อยู่ในมหาวิทยาลัยพูดขึ้น

“วานขึ้นทางมหาวิทยาลัยเชิญเขาไปพูดเรื่อง ‘ผู้หญิงกับ
ความรัก’ ได้ฮักกันลั่นหอประชุม ยิ่งกว่าดูจำอวดเสียอีก เขาเป็น
คนมีอารมณ์ขันและศิลปะในการพูดยอดเยี่ยมทีเดียว ลักษณะ
ท่าทีไม่ได้แสดงให้เห็นสัักนิดว่ากำลังออกหัก อยู่ยังงี้ก็คงอยู่
ยั้งงั้น ไม่ผิดแผกไปเลย”

“แต่ฉันพอจะสังเกตเห็นนะ ว่าหลังจากอาเล็กหมั้นแล้ว ดูเขาเศร้าๆ ไปบ้างเหมือนกัน แล้วสัญญาตญาณแห่งการชดเชย ของเขาก็ออกไปในรูปยุ่งเกี่ยวกับผู้หญิงตะไปหมด พวกเธอ ดูเขาไม่ออกเองตะหาก”

วิภาดาผู้สำคัญตนเองว่าถนัดในจิตวิทยามาแต่ไหนแต่ไร
อยากจะแสดงความฉลาดเหนือกว่าทุกคน

“ยุ่งเกี่ยวกับผู้หญิงตะไปหมด อย่างที่เธอว่านะหมายถึง
ยังงัย?”

กนกกาญจน์ถาม

“อ้าว! เขาก็แสดงให้เห็นว่าเขาที่ไม่เห็นจะแคร์เลยในการ
ที่ผู้หญิงคนที่เขารักและหวังไว้ เกิดไปตกลงปลงใจกับผู้ชายอื่น
เขาเองก็แหม้อยู่เหมือนกันที่จะแสดงให้เห็นว่าผู้หญิงอื่นอีกนับ
ร้อยนับพันสนใจปรารถนาเขา เป็นทำนองพูดง่าย ๆ ว่าผู้หญิงก็
ไม่ไร้เท่าใบพุทรา เพราะฉะนั้น แทนที่เขาจะทำตัวซุ่มเซื่องอย่าง
คนนอกหึกทั้งหลาย เขาก็แสดงเฟื่องอยู่ในกลุ่มผู้หญิง”

“นั่นมันไม่ใช่สิ่งที่เห็นผิดปกติอะไรเลยนี่ ด็อกเตอร์
ทรงกลดใครๆ ก็รู้มาแต่ไหนแต่ไรว่าเขาเฟื่องในหมู่ผู้หญิงขนาด
ไหน”

“ผิดปกติ ในครั้งนี้เขาทำให้เห็นชัดว่า เขาเริ่มจะเอา
จริงเอาจังแล้ว มีเป้าหมายที่แน่นอนอยู่ในวงจำกัด ไม่ทำตัวเป็น
พ่อพวงมาลัยลอยวนอยู่เหมือนแต่ก่อน”

“เขาติดพันอยู่กับใครที่เห็นชัดๆ หรือ?”

“แน่นอน”

“ใคร ไหนลองขยายหน่อยซิ”

พวกพี่น้องทั้งหลายรุมถามเป็นเสียงเดียว

วิภาดาัยมอย่าง que คิดว่าตนเองสันตติกรรมกว่าทุกคน

“บอกให้ก็ได้ มีอยู่สองคนที่คุณทรงกลดผูกพันใกล้ชิด
ที่สุดในขณะนี้ คนหนึ่งคือหม่อมเจ้านัยเนตร นพดล ส่วนอีกคน
หนึ่งก็คือแม่หม้ายทรงเครื่องเพร็ดพัคตร์ แพนเก่าเขานั้นแหละ
เห็นควงสลับนักษากันอยู่เสมอ ถ้าไม่ใช่ท่านหญิงนัยเนตร ก็คุณ
เพร็ดพัคตร์ แต่ฉันรู้สึกว่าจะเสร็จแม่เพร็ดพัคตร์เสียมากกว่า

เพราะฝ่ายหญิงต้องเหลือเกิน เกาะแจเลย ผู้ชายส่วนมากก็มักจะตายกับผู้หญิงแบบนี้แหละ ไปๆ มาๆ ทายไม่ผิดหรอก ถ้าแม่เพร็ดพัคตร์จับคุณทรงกลดไม่ได้ เอาอะไรก็เอากัน”

“คุณเพร็ดพัคตร์ เดอะ เมอร์รี่ วิโด๊ นั้แหละหรอ?”

ไกรลอร้องออกมา

“นั้แหละ คุณเพร็ดพัคตร์คนนั้นแหละสำคัญนัก ไปถามดูวงการโกลัซซิดซี ทุกคนลงความเห็นร้อยเปอร์เซ็นต์เต็มว่า ด็อกเตอร์ทรงกลดต้องเสร็จแม่นี่ เหตุการณ์มันยืนยันชัดเหลือเกิน คุณทรงกลดออกหักจากอาเล็ก กำลังต้องการคนปลอบใจ แม่เพร็ดพัคตร์นั้นก็สามีตาย กำลังเป็นหม้าย หันมาเจอแฟนเก่า ผู้ที่ตนเองก็หมายมั่นปั้นมือมาแต่ไหนแต่ไร เสียงพวกคนใช้บ้านโน้นบอกว่า แม่เจ้าประคุณเข้าไปปลุกถึงห้องแทบทุกเช้า จะทนไหวหรือ อีกอย่างหนึ่ง โบราณเขาว่าไว้ว่า เสน่ห์แม่หม้ายนะแรงเสียยิ่งกว่าสาว ๆ กระดังงาลนไฟ...”

สกาเวือน ราชไมตรี ลูกขึ้นหอบซองจดหมายและ
บัตรเชิญทั้งหมดที่เพิ่งจะเขียนไปได้สองสามแผ่น ผละออกจาก
ไซต์บอร์ดที่อาศัยนั่งเขียน ขยับตัวจะเดินออกไปนอกห้อง
ทุกคนหันมาเห็นก็ร้องทักเกรียว

“อ้าว! จะไปไหนสะกระต่าย?”

“จะเอาไปเขียนในห้อง เขียนตรงนี้ไม่ค่อยถนัด”

น้องสาวบอกป็นยิ้มผินๆ แล้วก็ผลุบหายออกไปโดยไม่ฟังเสียงทักท้วง

กลับเข้ามาถึงห้อง ปิดประตู วางบัตรทั้งหมดลงบนโต๊ะ
นั่งเฝ้าคางเหม่อมองปราศจากจดหมายออกไปทางหน้าต่าง
ครู่ใหญ่ก็พยายามสะกดอารมณ์ ก้มหน้าก้มตาเขียนจำหน้าตาม
บัญชีรายชื่อที่ได้รับมอบมาจากอนิลต่อไป

เวลาจะผ่านไปนานสักเท่าใดไม่ทราบได้ ประตูห้อง
ด้านหลังเปิดออก พร้อมกับผีเท้าของใครคนหนึ่งก้าวเข้ามา
เด็กสาวสะดุ้ง หันมาก็พบเพ็ญลักษณ์มาหยุดยืนอยู่ใกล้ๆ
อาสาคนเล็กแปลงปลั่งสวยสดอยู่ในชุดกลางวัน ลักษณะเพ่ง

กลับมาถึง พอเห็นหลานสาวกำลังเขียนบัตรเชิญในงานแต่งงาน
ของตนอยู่ ก็หัวเราะเบาๆ เอื้อมมือมาลูบศีรษะอย่างเอ็นดู

“นี่กว่าหายไปไหน แอบเข้ามาเขียนอยู่ในนี้เองหรือ?
ทำไมถึงไม่รวมอยู่กับพวกนั้นเขาล่ะ?”

หลานสาวคนเล็กยิ้มน้อยๆ

“ถ่ายขอบทำงานเจียบๆ ค่ะ”

เพ็ญลักษณ์มองจับนิ่งอยู่ที่เด็กสาว แล้วหย่อนกายลงบน
เตียง สีหน้ายิ้มๆ จ้องดูดวงหน้าซีดขรึมของสกาเวื่อนด้วย
สายตาลึกซึ้ง

“หมูนีเราเปลี่ยนแปลงไปมากนะ กระต่าย”

“เปลี่ยนแปลงยังไงคะ?”

“ไม่ร่าเริงเลย และนับวันก็ดูเหมือนจะยิ่งขรึมลงทุกวัน
ผิดกับแต่ก่อนเหลือเกิน แทบจะเป็นคนละคน บอกอาตามตรงซิ
มีอะไรหรือ?”

สกาเวื่อนหัวเราะแผ่วเบา คงก้มหน้าเขียนอยู่เช่นนั้น

“อาเล็กสงสัยอะไรหรือคะ ต่ายไม่เห็นจะเป็นอะไรสักหน่อย บางทีอาจเป็นเพราะต่ายเป็นผู้ใหญ่ขึ้นทุกวัน แล้วก็มีปัญหายุ่งๆ มาทำให้ต้องคิดอยู่ตลอดเวลา พ่อปู่ไม่สบายมากเลย การเรียนที่แสนจะหนักของต่ายเอ่ยรวมทั้งอนาคตส่วนตัวข้างหน้า ทุกสิ่งทุกอย่างมันทำให้ต่ายต้องคิดทั้งนั้น”

“ต่าย”

“ซา”

อาสาหนึ่งไปครู

“สมมุติว่าถ้าอาแต่งงานแยกจากที่นี่ไปแล้ว และพ่อปู่ของต่ายเป็นอะไรลงไป ต่ายจะไปอยู่กับอาไหม?”

เด็กสาวหยุดเขียน เอามือเท้าคาง กัดเล็บ

“ต่ายทราบความหมายของอาเล็กดีค่ะ อาเล็กรักต่าย อยากจะเอาต่ายไปอยู่ด้วย แต่...”

ยิ้มเศร้าๆ นัยน์ตาดำขลับหันมาสบตาอาสา มีหยาดน้ำ
คลอ

“ถึงแม้ต่ายจะยังเด็กเกินไปสำหรับเรื่องของครอบครัว แต่ก็พอจะศึกษารู้มาบ้างนะคะ ว่าชีวิตสมรสจะมีความสุขแท้จริงนั้น คู่ผัวเมียควรจะมีความสุขร่วมกันสองต่อสองโดยเฉพาะเท่านั้น ไม่สมควรที่จะมีญาติทางฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับมันไม่เหมาะสมด้วยประการทั้งปวง ถ้าพ่อปู่สิ้นบุญ ต่ายก็เห็นจะต้องกลับไปอยู่กับพ่อตามเดิม”

ความเจ็บเข้ามาปกคลุมระหว่างอาหลานทั้งสอง

“เอาบัตรเชิญกินเลี้ยงใส่ซองเข้าซองหนึ่งสิ”

ในที่สุดเพ็ญลักษณ์ก็สั่งมาเรียบ ๆ นัยน์ตามีประกายความหมายประหลาด หลานสาวปฏิบัติตามคำสั่ง เพ็ญลักษณ์ซอมนัยน์ตาสั่งต่อมา

“แล้วก็เขียนจำหน้าซอง...”

สกาเวือนพลิกเอาหน้าซองขึ้น จับปากกาเตรียมจะเขียนตามคำสั่ง เพ็ญลักษณ์ลุกขึ้น เดินช้า ๆ เอามือไขว้หลัง

“เอาละนะ...จำหน้า...เขียน...”

หลานสาวเขียน เรียน ที่มุมซ้ายของซอง แล้วเงยหน้า
มองเพื่ณลักษณะเหมือนจะเตือนให้บอกต่อ

“คุณทรงกลด บริรักษนรากร”

ในความจับสังเกตอย่างถี่ถ้วนของฝ่ายที่มีอาวุโสกว่า
สีหน้าของเด็กสาวมีอาการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว กัดริมฝีปาก
นิดหนึ่งแล้วก้มหน้าลงเขียนตามคำสั่ง

“เสร็จหรือยัง”

“เสร็จแล้วค่ะ”

เป็นเสียงที่พยายามบังคับไม่ให้มีอะไรพิรุณ

“ดีแล้ว เย็นนี้ค่อยช่วยเอาไปให้เจ้าตัวเขาด้วยนะ”

“อาเล็กคะ...”

“ไม่มีการปฏิเสธ บ่ายเบี่ยงอะไรทั้งสิ้น ขอให้ถือว่าเป็น
คำสั่งของอา ค่ายจะต้องเอาบัตรเชิญไปให้เขาด้วยตนเอง”
เพื่ณลักษณะพูดเน้นเจ็บขาดในขณะที่จ้องตา

สกาเวือนทะเลลิ่ง กลืนความรู้สึทบางลิ่งบางอย่าง
ลงหัวอก หลบตารับคำแผ่วๆ

“คะ ถ้าอาเล็กต้องการ”

อาสาวก็เข้าถึงตัวในทันทีนั้น จูงมือมานั่งบนเตียง จ้องที่
ดวงตาอันพยายามจะหลบคุ่นั้น

“ไหนบอกมาสิ มีเรื่องอะไรกับทรงกลดหรือ?”

“เปล่าคะ”

หลานสาวตอบเกือบจะเป็นเสียงกระซิบ เดินหน้าหนี
พยายามสะกดกลืนน้ำตาไว้ อยากจะลุกขึ้นเดินหนีไปเสียบัดนั้น
แต่เพ็ญลักษณ์จับแขนไว้แน่น

“บอกมาตามตรงดีกว่า”

เด็กสาวไม่พูด สิ้นศิริชะช้าๆ

“เมื่อวานขึ้นนี้อาพบกับทรงกลด...”

หล่อนพูดแซมซ้ำ ทุกสิ่งทุกอย่างของหลานสาวอยู่ในการ
สังเกตอย่างถี่ถ้วน ไม่ยอมให้คลาดสายตา

“เขาบอกกับอาว่าตายไม่ยอมพบหน้าเขาอีกเลย เรียกโทรศัพท์มาก็ไม่ยอมรับ ทั้งๆ ที่เขาพยายามอยู่หลายครั้งจริงหรือเปล่า?”

“ตายไม่ค่อยจะได้พบกับเขา เพราะเดี๋ยวนี้ตายไม่ได้ไปเที่ยวบ้านเขาอีกแล้ว ส่วนที่เขายกมาโทร.มาแล้วไม่พบตาย บางทีจะเป็นเพราะตายไม่อยู่กระมังคะ ไม่เห็นจะมีอะไรผิดปกติเลย”

เพ็ญลักษณ์โคลงศิริระ รู้ทันในการอำพรางบายเพียง

“มันไม่ใช่อย่างนั้น เขาบอกมาว่า เรามีเจตนาโดยตรงที่จะไม่ยอมพบปะคบค้ากับเขาอีก เหมือนจะมีเรื่องโกรธเคืองอะไรกันแน่ละ”

“ตายไม่ได้โกรธเคืองอะไรเขาเลยนี่คะ”

“แล้วทำไมถึงไม่ยอมพบหรือพูดกับเขาเหมือนแต่ก่อน”

“ก็...เดี๋ยวนี้ตายมีธุระอยู่ตลอดเวลา อาเล็กก็เห็นแล้ว ไม่ใช่หรือคะ ไหนจะคอยปรนนิบัติพ่อปู่ ไหนจะต้องดูหนังสือ

อีกอย่างหนึ่ง พี่กลดเขาก็ไม่ได้มีอะไรเกี่ยวข้องกับอาเล็กอีกแล้ว
หมดฐานะที่เขาจะใช้ต่ายให้คอยวิ่งไปวิ่งมาเหมือนแต่ก่อน”

เพ็ญลักษณ์ถอนใจเบา ๆ รู้อยู่เต็มหัวกว่าอะไรเป็นนัย
ของหลานสาว

“เขามาต่อว่าอา ฐ์ไหม เขาหาว่าอาห้ามต่ายไว้ไม่ให้ไป
คบกับเขา”

“เขายังงั้นหรือคะ?”

“ก็เขายังงั้นนะซี อาถึงกับต้องมาถามต่ายว่ามันเรื่อง
อะไรกัน”

“อาเลิกพบเขาเมื่อไหร่?”

“ดูเหมือนจะเป็นวันพุธที่แล้วมานี่เอง ที่สนามกอล์ฟ
ลุมพินี”

‘ใช่แล้ว!’ เด็กสาวร้องอยู่ในใจ ‘วันที่สรวุฑไปดักจับตัว
เราโดยอ้างคำสั่งของเขานั่นเอง’

“นั่งอยู่กับสรวุฑใช่ไหมคะ?”

“เปล่านี้ เห็นนั่งอยู่คนเดียว”

เพ็ญลักษณ์หันหน้าตื่น แล้วย้อนถามมาว่า

“ทำไม? ต่ายเห็นเขาเหรอ?”

“เปล่าค่ะ ไม่เห็นหรอก”

“อ้าว! แล้วทำไมถามยั้งนั้น?”

ผีนยิ้ม

“ต่ายเห็นเตี๋ยวนี่ เขามักจะไปไหนกับสรวุฑเสมอ เขาเป็นสื่อเอกที่ปรึกษาของสรวุฑค่ะ เลยเดาเอา”

“เป็นอันว่าเตี๋ยวนี่เราไม่ชอบหน้าเขาแล้ว?”

“เฉยๆ ค่ะ ก่อนนี้ต่ายยังเลืกอยู่ ใครทำดีด้วย ต่ายก็ติดใจ เป็นความรู้สึกอย่างเด็กๆ เตี๋ยวนี่ต่ายโตแล้ว อีกอย่างหนึ่ง เขาก็ไม่ได้มาเป็นอะไรกับต่าย ถ้าเขาเป็นอาเขยก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง แต่ที่เขาไม่ได้เป็นอะไรสักอย่าง เป็นแต่คนที่มาหลอกให้ต่าย พาชื่อเป็นสื่อให้กับเขาเล่นสนุกๆ”

“ถึงยังงี้ เขาก็ยังเป็นเพื่อนที่ดีของต่ายนะ”

หลานสาวสั้นหน้าย้มเศร้าๆ

“เราเป็นเพื่อนกันไม่ได้หรอกค่ะ ระหว่างด็อกเตอร์อย่างเขากับเด็กกะโปโลอย่างต่าย มันเป็นการหลงผิดเพราะความโง่ตามประสาเด็กของต่ายเองต่างหาก ที่เคยคิดว่าเขาเป็นเพื่อนของต่ายเมื่อต่ายยังเป็นเด็กอยู่ เขาอาจมีอารมณ์สนุกในการคิดที่จะเข้าแหย่ล้อเลียนเด็กเล่น เพื่อให้เพลินๆ ไปวันๆ หนึ่งตามนิสัยของคนที่มีอารมณ์ขันอย่างเขา มาเดี๋ยวนี้ต่ายค่อยโตขึ้นแล้ว ความน่ารักน่าเอ็นดูอย่างเด็ก ๆ ที่เขาเคยแหย่เล่นสนุกๆ ก็ย่อมจะจางหายไป เขาคงไม่คิดจะมาสนิทสนมอะไรอยู่อีก ไม่มีอะไรจะต้องสนใจ”

“ถ้ายังงั้น เขาจะมาต่อว่าอาทำไม เรื่องที่ต่ายหายหน้าไป ไม่ยอมพบเขา?”

“เขาก็ทำต่อว่าไปอย่างนั้นแหละซิคะ อาจเป็นการแก้แค้น ไม่รู้จะพูดอะไรกับอาเล็กก็ได้ เพราะเห็นอาเล็กไปกับคู่หมั้นต่ายไม่อยากเชื่อหรือกว่าเขาจะมามัวสนใจอะไรอยู่ในการที่เขาไม่ได้พบเห็นต่าย ต่ายไม่ได้เป็นบุคคลสำคัญมีความหมายอะไรกับเขาทั้งสิ้น เป็นเพียงแค่เด็กคนหนึ่งที่เขาเคยยั่วเข้าเล่นสนุกๆ สมัยนั้น ต่ายยังจริงจังกับเขาเท่าไร เกี่ยวกับการที่ทำตัวเป็น

แม่สื่ออาเล็กให้กับเขา เขาก็ยิ่งสนุกแค่นั้น มาเดี๋ยวนี้ เรื่องมัน
เปิดเผยออกไปแล้วว่าเขาไม่ได้คิดจริงจังต่ออาเล็ก และอาเล็กก็
หมั่นไปกับคนอื่น เขาก็คงจะหมดเรื่องที่จะคิดจะหลอกตายอะไรอีก
...”

หยุดไปครู่หนึ่ง แม่มริมฝีปาก น้ำตาจะรินเสียให้ได้
เสียงเครือ

“หรือมิฉะนั้น เขาก็อยากจะพบตายเพราะเรื่องทำตัวเป็น
หัวเรือใหญ่จะเอาหน้าเอาตากับสราวุธ ติดต่อเป็นพ่อสื่อให้กับ
สราวุธนั่นแหละ เพราะสราวุธฉลาด รู้ว่าเขาเป็นคนที่ตายรัก
และเกรงใจที่สุด เลยเข้าทางเขา แล้วมันเรื่องอะไรที่ตายจะยอม
ให้เขาทำหน้าที่เป็นพ่อสื่อ ตัวเขาเอง พออาเล็กหมั่นไปแล้ว
เขาไปติดใครรู้ไหมคะ...”

น้ำตาพรูออกมาในบัดนั้นอย่างสุดแสนที่จะกลั้น แต่รีบ
เช็ดเสียโดยเร็ว

“โน่น! ไปมัวแม่หม้ายเพร็ดพัคตร์ แล้วก็ไปติดท่านหญิง
นัยเนตรจนใครๆ เขาลือกันแซ่ดไปหมด ท่านหญิงนะไม่กระไร
หรอก ถึงยังไ้ก็ยังราชินิกุลสาวสดพอจะสมน้ำสมเนื้อ แต่นั่ง

แม่หม้ายเจ้าสำราญนั้นซิ เขาน่าจะอายอาเล็กบ้างนะ เพื่อนๆ
ถ่ายเห็นอยู่ตลอดเวลา เอามาเล่าให้ฟังไม่หวาดไหว ขนาดให้แม่
เพร็ดพัคตร์นั่งป้อนในภัตตาคาร หรือสถานที่สาธารณะต่าง ๆ
ถ่ายอาจเป็นเด็กไปละ แต่ก็ไม่ได้เกินไปกว่าที่จจะรู้ในเรื่องอย่างนี้”

“มันเป็นสิทธิ์ของเขาเนาะ ต่ายก็”

“ละ มันเป็นสิทธิ์ของเขา และก็ไม่ใช่หน้าที่อะไรของต่าย
ด้วย ที่ต่ายพูดก็เพราะอาเล็กมาชักโน้มน้าวนี้ ต่ายก็เลยถือ
โอกาสบอกเสียให้หมด ว่าต่ายรู้อะไรบ้างเกี่ยวกับเขา คราวหลัง
อาเล็กจะได้ไม่ต้องพลอยอนาทรร้อนใจไปกับเขา เวลาเขามา
บอกอาเล็กว่า ต่ายไม่ได้คบกับเขาเหมือนแต่ก่อน ต่ายจะบอก
ตามตรงก็ได้ละว่าเพราะเขาอยากจะให้ต่ายมีอะไรกับสรวุฐ
นั่นแหละ เขาจึงได้พยายามติดต่อกับต่าย เอาตัวเองเป็นสะพาน
สรวุฐประจบเก่งถูกใจเขา วันพุธที่อาเล็กไปเจอเขาที่สนาม
กอล์ฟนั้นก็เหมือนกัน มันเป็นวันเดียวกับที่สรวุฐไปดักรับ
ตัวต่ายหน้าโรงเรียนหลังเวลาเลิกเรียน โดยอ้างคำสั่งจากเขามา
ว่าเขากำลังรออยากพบ ที่แท้ก็จะให้ต่ายไปกับสรวุฐนั่นเอง”

“เธอ แล้วยังไง?”

เพ็ญลักษณ์ถามพลางหัวเราะพลาง

“แล้วถ่ายก็ไม่ได้ไปนะซิคะ ถ่ายแกล้งไปกับพลายเวตเสีย
รู้แล้วรู้รอดไปเลย เขาจะได้รู้สึกตัวเสียบ้างว่า ถ่ายรู้ทัน วิธี
หลอกเด็กอย่างเก่าๆ ของเขามาใช้กับถ่ายไม่ได้อีกแล้ว”

“เขาอาจอยากพบถ่ายจริงๆ ก็ได้ และใช้ให้สราวุธไปตาม”

“เป็นไปไม่ได้ค่ะ”

หลานสาวม้มปาก พูดเสียงหนักๆ ขอบตาแดง

“ถ้าเขาอยากพบถ่ายจริงๆ ทำไมเขาไม่มาเอง ต้องให้
สราวุธมารับแทน อ้อ! แล้วเขาอยากจะทำอะไรโดยการต้องให้
สราวุธอยู่ร่วมด้วยนั้นหรือ อี!”

“อาผีนใจถ่ายมากไหมที่ใช้ให้เอาบัตรเชิญไปให้เขาด้วย
ตัวเองเย็นนี้?”

สกาเวเดือนหัวเราะไม่สดใสนัก ยึดลำตัวตั้งตรง พยายาม
ปรับสีหน้าให้เป็นปกติ

“ก็ไม่เห็นแปลกอะไรนี่คะ ถ้าเป็นความต้องการของ อาเล็ก ต่ายทำได้เสมอ อีกอย่างหนึ่ง ต่ายก็บอกแล้วว่า ไม่ได้มี เรื่องโกรธเคืองอะไรกับเขา รับรองค่ะว่าต่ายจะเอาไปให้เขาด้วย ตัวเอง ดีเหมือนกัน นี่เห็นจะเป็นหน้าที่สรุปครั้งสุดท้ายของ แม่สื่อโง่ๆ อย่างต่าย ครั้งแรกก็วิ่งถือสาสน์รักเชื่อมสัมพันธ์ ระหว่างคนทั้งสอง พอผลสุดท้ายก็วิ่งถือบัตรเชิญแต่งงานของ ฝ่ายหนึ่งไปมอบให้แก่อีกฝ่ายหนึ่ง แปลว่ายุติความสัมพันธ์กัน เสียที น้าข้าพิลิก”

สกาเวดอน สู้ฟ้ง-ปลาฝน เล่ม 2

๐๕๗

โนเครอบรึษทอมรึนทร์ คอรึเปอรึเช่นส์ จ้ากัถ (มหาชน)

๓๗๘ ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตดล้งช่น กรุงเทพฯ ๑๐๑๗๐

โทรศัพท์ ๐-๒๔๒๒-๙๙๙๙ ต่อ ๔๙๖๔, ๔๙๔๐ E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks บ้านอรุณ

สือดจึทลนี้ให้บรึการดวานโหลดสำหรับผู้รับบรึการตามเงื่อนไขที่ก้าหนดเท่านั้น
การท้าช้า ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวึธึใดๆนอกเหนือจากเงื่อนไขที่ก้าหนด
ถึือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลึขลึทลธ์ และพรบ. ว่าด้วยการกระท้าความผิดเกึยวกับคอมพิวเตอรึ

เลขมาตฐานสากลประจ้าหน้งสืออึลึเกทรอนึกึส 978-616-18-8473-4

เผยแพร่คร้งแรก ตุลาคม ๒๕๖๘

เจ้าชอง ผู้พึมพึผู้โฆษณา บรึษทอมรึนทร์ คอรึเปอรึเช่นส์ จ้ากัถ (มหาชน)